

РЕШЕНИЕ

№ 4316

гр. София, 01.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 03.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **10702** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба от К. Е. Д. от [населено място], ж.к. „М. Г“, [жилищен адрес] вх. „Д“, ап. 73, с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], офис 106 срещу Решение № 1040-21-567/21.08.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което са отхвърлени жалбите ѝ с вх. № 1019-21-9834#3/15.06.2020 г. и вх. № Ц1012-21-616/20.08.2020 г. и е потвърдено разпореждане № 212-00-7221-1 от 04.06.2020 г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал. 1 КСО.

С жалбата се твърди, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни, тъй като при издаването им са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и противоречат на целта на закона. Сочи се, че в решението не са изложени мотиви, от които да е видно защо е потвърдено оспореното разпореждане. Не били конкретизирани данните, които водят до основателни съмнения за злоупотреби с фондовете на ДОО. Изложено е становище, че са налице всички законови предпоставки за отпускане на парично обезщетение за безработица, както и че жалбоподателката отговаря на условията за отпускане на ПОБ. Иска се отмяна на обжалваното решение, като се претендира присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. Р., която поддържа жалбата и моли решението да бъде отменено. Подробни съображения представя в

депозирана писмена защита.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ С.-град, чрез юрк. Я. оспорва жалбата. Развива подробни доводи в депозирана писмена защита. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано от жалбоподателката.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Със Заявление УРИ № 903321-4629/04.05.2020 г. жалбоподателката е поискала да ѝ бъде отпуснато парично обезщетение за безработица. Към заявлението е приложена Заповед № 4/09.04.2020 г., издадена от [фирма] за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение, на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ, считано от 09.04.2020 г.

С разпореждане № 212-00-7221-1 от 04.06.2020 г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал. 1 КСО, на основание чл. 54г, ал. 4 КСО производството по отпускане на парично обезщетение за безработица по подаденото от Д. заявление е било спряно до извършване на проверка в [фирма] и [фирма].

С писма изх. № 1019-21-9834#5/23.07.2020 г. и изх. № 1019-21-9834#4/23.07.2020 г. /л. 31-32/, дирекция „Краткосрочни плащания и контрол“ са уведомили ТП на НОИ С.-град, че К. Д. е подала заявление за отпускане на ПОБ, считано от 09.04.2020 г., както и че е работила във [фирма] за периода от 02.04.2018 г. до 31.07.2019 г., респ. [фирма] за периода 01.08.2019 г. до 31.01.2020 г., които фирми били включени в „списък на осигурителите под наблюдение“.

Разпореждането е било обжалвано пред директора на ТП на НОИ С.-град, който с Решение № 1040-21-567/21.08.2020 г. го е потвърдил като правилно и законосъобразно.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК Съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Жалбата е допустима за разглеждане, а по същество е основателна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „ж“ КСО разпорежданията за спиране на производството по отпускането или изплащането на парични обезщетения по глава четвърта и на пенсиите се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Обжалваното разпореждане е издадено от компетентен орган в кръга на правомощията му. Същото се отнася и по отношение компетентността на издателя на процесното разпореждане. При издаване на разпореждането и потвърждаващото го решение не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на жалбоподателката.

По отношение материалната законосъобразност на акта съдът намира следното:

Хипотезите, при които е възможно спирането на производството по отпускане на парично обезщетение за безработица са регламентирани в разпоредбата на чл. 54г, ал. 4 КСО, в относимата редакция - ДВ, бр. 102 от 2018 г., съгласно която длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 спира с разпореждане производството по отпускането или изплащането на обезщетението за безработица, когато има данни, които могат да

доведат до издаване на разпореждане за отказ или прекратяване изплащането на обезщетението и/или е необходимо изясняване на осигурителен стаж и/или осигурителен доход при прилагане на разпоредбите на международен договор, по който Република България е страна, или на европейските регламенти за координация на системите за социална сигурност.

В решението, като мотив за спирането е посочено, че във връзка с установени данни, които водели до основателни съмнения за злоупотреби с фондове на ДОО е спряно производството, до извършване на проверка на осигурителите ЕМ Т. 2012“ Е. и [фирма]. Не става ясно към датата на постановяване на процесното разпореждане с какви данни е разполагал органа. Видно от приложените по делото доказателства, писма изх. № 1019-21-9834#5/23.07.2020 г. и изх. № 1019-21-9834#4/23.07.2020 г. /л. 31-32/ са издадени след датата на постановяване на разпореждането. Приложения констативен протокол е с дата 22.12.2020 г. Органът не е посочил с каква информация е разполагал към 04.06.2020 г. и по какъв начин същата пораждала основателни съмнения за злоупотреби със средства от фондовете на ДОО. Нещо повече, подобни съмнения не са предвидени като основание за спиране в чл. 54г, ал. 4 КСО, в приложимата редакция. Законът изисква да са налице данни, които могат да доведат до издаване на разпореждане за отказ или прекратяване изплащането на обезщетението. Бланкетното позоваване на данни за злоупотреби не може да се приеме, че е достатъчно за да обуслови спирането в този случай. Не става ясно по какъв начин тези данни касаят жалбоподателката и по-конкретно дали проверяваните периоди съвпадат с времето, в което същата е полагала труд при тези работодатели. Данните за злоупотреби могат да касаят други периоди и да не са свързани с жалбоподателката. Не става ясно и кога е започнала въпросната проверка.

Не е спорно между страните, а и съдебната практика безпротиворечиво приема, че в хипотезите на ал. 4 се касае за наличие на данни, а не на безспорни доказателства, но в случая какви са били данните, с които е разполагал органа не е ясно. Нещо повече, съгласно чл. 54а, ал. 1 КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда. Изискването за законосъобразно спиране на производството е наличието на данни, които да обусловят евентуален отказ или прекратяване на изплащането. Не става ясно от решението, дали осигурителния стаж на жалбоподателката при проверяваните осигурители, ако бъде изключен от общия осигурителен стаж за последните 18 месеца, същата ще има по-малко от 12 месеца като осигурена за този риск и поради това да няма право на ПОБ, което да обуслови наличието на визираната в закона хипотеза за постановяване на отказ.

Като съобрази това, а и възможността за издаване на разпореждане по чл. 54ж, ал. 3 КСО, спирането, според настоящия съдебен състав, се явява незаконосъобразно.

От страна на процесуалния представител на жалбоподателката е направено искане за

присъждане на разноски, което с оглед изхода на спора се явява основателно и следва да бъде уважено за сумата от 650 лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на К. Е. Д. Решение № 1040-21-567/21.08.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което са отхвърлени жалбите й с вх. № 1019-21-9834#3/15.06.2020 г. и вх. № Ц1012-21-616/20.08.2020 г. и е потвърдено разпореждане № 212-00-7221-1 от 04.06.2020 г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал. 1 КСО и ВРЪЩА преписката за продължаване на процесуалните действия от компетентния орган

ОСЪЖДА ТП на НОИ С.-град да заплати на К. Е. Д. сума в размер на 650 лв., представляваща сторени по делото разноски.

На основание чл. 119 КСО решението е окончателно.

СЪДИЯ: